

MÉREGTELENÍTŐ

2021.02.szám

KEDVES OLVASÓ!

Örömmel üdvözöllek, még a Tél jeleit látva – inkább csak képeken - de a közeledő Tavaszra vágyakozva. Mert bár ez a tél egyre kevésbé hasonlít a korábban megéltekre, mégis jó kifelé menni belőle. Elgondolkodom, miért is van ez, hogy a Tavasznak annyira örülünk? Mert az újjászületést, az Életet jelenti? Pedig tudjuk azt is, hogy alig tavaszodik, már ránk tör a nehezen bírható, égető hőség, mégis örülünk.

Igen, ezek belénk kódolt, évtizedeink alatt megisméltlődő jelek és érzések. Eközben az élet folyamatosan változik bolygónkon: az éghajlat, növény- és állatvilág jelenségei és ennek következtében az emberi élet is.

Hohó! mondhatnád, nem fordítva van ez? Nem azért változik körülöttünk a világ, mert mi elhagyjuk a korábbi bölcsességet, szokásokat, hitet, legyintünk és tovább megyünk egyre inkább természetellenes, elidegenedő világot teremtve? Nem ez hozza létre a környezet változását?

Érdemes ezeken gondolkodni, okos emberek véleményét meghallgatni, s ennek ismeretében igyekezni a magunk életét, környezetét rendbe tenni.

És hinni, hogy van értelme a magunk kis törekvéseinek, mert sok kicsi jószág háttérbe szoríthatja a Rosszat.

Tehát a bontakozó, születő Életben hinni, azt minden igyekezettel támogatni – nos, ez az, amit tehetünk, amit tennünk kell. És bízni abban, hogy van Ura a világunknak, Aki nagyobb minden rossz törekvésnél. Aki legyőzte a Gonoszságot és a Halált saját halála árán. Hát ezért örülünk az újjászületésnek!

Így jó ráhangolódnunk a lelki és természeti nagytakarításra, ami Hamvazószerdával kezdődik, és emlékeztet minden embert, hogy ha porból létrejött élete porrá lesz is, de Örök az Élete, ha ezt akarja! (P.M.)

Berényi Mihály: Faggatózom

Kitől függ, hogy mekkora az óriás pöfeteg?
Ki engedélyezte azt, hogy világra jöhetek?

Kinek az ötlete volt, hogy a vén mamutfenyő
minden fánál magasabb, szinte az égig felnő?

Ki tekeri az idő fűgén forgó kerekét?
Ki tartja fenn a Göncöl óriási szekerét?

Nem kérdezek újakat. Lesem, jön-e felelet.
Kiderül a nagy titok: ki van mindenek felett?

A boldog élet titka

A Harvard Egyetemen 1938-tól 724 ember életét követték nyomon, évről évre megkérdezve őket munkájukról, családi életükről, egészségükről. 75 év után még kb. 60 résztvevő élt, többségük már elmúlt 90 éves.

Két csoport életét vizsgálták. Az egyikbe a Harvard egyetem másodévesei közül, a másikba Boston legszegényebb negyedéből kifejezetten hátrányos helyzetű fiúkat válogattak be.

Gyári munkások és ügyvédek, kőművesek és orvosok váltak belőlük, egyikük az Egyesült Államok elnöke lett. Voltak, akiknek sikerült feltornászniuk magukat a szociális létrán, a legaljától a legtetejéig, mások ezt az utat fordítva járták be. Amikor két évente felkeresték az embereket, sok bostoni férfi megkérdezte: "Mit akarnak tudni rólam? Az én életem egyáltalán nem érdekes." A harvardiak viszont sohasem kérdezték ezt. Most már a gyermekeiket is bevonják a vizsgálatba, ők kb. 2000-en vannak.

Az eredményekről **Robert Waldinger pszichiáter**, a projekt 4. vezetője nyilatkozott:

Egy mostanában napvilágot látott, fiatal felnőttekről készült, s életük legfontosabb céljait firtató felmérésben a megkérdezettek több mint nyolcvan százaléka a meggazdagodást tartotta a legfontosabbnak az életében. Ugyanennek a korosztálynak a fele azt válaszolta, hogy életének másik nagy célja az, hogy híressé váljon. Másfelől folyamatosan azt halljuk, hogy dolgozzunk keményen, ha el akarunk érni valamit. Így aztán jogosan érezhetjük, hogy ezeket a dolgokat kell üznünk egy jó élet reményében. Ám életünknek ezek a vágyai, amelyek befolyásolják döntéseinket, s így végső soron alakítják sorsunkat – nos, ezek a vágyak általában elérhetetlenek.

A legtöbbet úgy tudhatjuk meg arról, hogy egy ember mennyire elégedett az életével, hogy megkérjük, emlékezzen vissza a múltjára, hiszen, mint tudjuk, utólag már okos az ember. Többnyire elfelejtjük, hogy mik történtek velünk az életben, sőt, néha a memóriánk még ki is talál dolgokat. De mi lenne, ha egyszerre végignézhetnénk az egész életet... ha tanulmányozhatnánk az embereket tizenéves koruktól kezdve folyamatosan, hogy lássuk, mitől maradnak boldogok és egészségesek?

A 75 éves kutatás tanulsága, hogy nem a gazdagság, nem is a hírnév és még csak nem is az egyre keményebb munka. Az egyértelmű üzenet: *a jó kapcsolatok őrzik meg a boldogságunkat és az egészségünket.*

I. A közösségi kapcsolatok nagyon jó hatással vannak ránk, míg a magányosság megöl.

Az derült ki, hogy akiknek több a közösségi kapcsolatuk – akár családi, akár baráti, vagy egyéb kapcsolat – boldogabbak, egészségesebbek és tovább élnek, mint azok a társaik, akiknek kevesebb van. Valamint, hogy a magányosság mérgező: azok az emberek, akik másoktól elszigeteltebbek, mint igényelnék, boldogtalanabbnak érzik magukat, egészségük hamarabb indul romlásnak, agytevékenységük is előbb kezd hanyatlani, rövidebb ideig élnek.

II. A közeli kapcsolataink minősége a lényeg

Nem csak a barátaink száma fontos, és nemcsak az, hogy komoly kapcsolatban élünk-e, hanem a közeli kapcsolatainknak a minősége az, ami igazán számít. Kiderült, hogy a marakodó életmód nagyon káros az egészségünkre. A meleg, szeretetteljes kapcsolatok valóságos védőhálót szőnek körénk. Mikor a kutatás alanyai már a nyolcvanas éveikben jártak, visszatekintettünk arra az időszakra, amikor középkorúak voltak, hogy lássuk képesek voltunk-e megjósolni, hogy kiből lesz boldog, egészséges ember... És nem az akkori koleszterinszintjük volt az, ami előrevetítette hogyan fognak megöregedni. Azok váltak 80 évesen a legegészségesebbé, akik 50 éves korukban a legboldogabbak voltak a kapcsolataikkal!

Úgy tűnik, hogy a jó, szoros kapcsolataink meggátolják az öregedésünket.

A legboldogabb párok – férfiak és nők egyaránt – arról számoltak be nyolcvanas éveikben, hogy hangulatuk - még a legnagyobb fizikai fájdalmaik közepette is - ugyanolyan jó maradt. Ellenben azok, akik boldogtalan kapcsolatban éltek, amikor komoly fizikai fájdalomról számoltak be, azt az érzelmi fájdalmaik még jobban megerősítették.

III. A jó kapcsolatok nem csak a testünket védik meg, hanem az agyunkat is.

Stabil, biztonságos kapcsolatban élni, tartozni valakihez az időskori éveinkben, igazán oltalmazó. Azok, akik ilyen kapcsolatban élnek, amelyben tényleg azt érzik, hogy ha kell, számíthatnak a másokra, ezeknek az embereknek a memóriája tovább marad éles.

Miért olyan nehéz ezt megcsinálni, és miért hagyjuk figyelmen kívül? Nos, emberek vagyunk... A kapcsolatok bonyolultak és zavarosak, ezért a családról, illetve a barátokról való gondoskodás nem túl vonzó. Ráadásul egy életen át tart. Soha nem lehet kipipálni. De a 75 éves kutatásunkban azok váltak a legboldogabb nyugdíjasokká, akik aktívan munkálkodtak azon, hogy munkatársaikat játszótársakra cseréljék.

A mai fiatalokhoz hasonlóan, a mi vizsgálatunkban résztvevők is felnőtt életük hajnalán ugyanúgy a hírnevet és a gazdagságot, illetve a kitüntetést és a karriert tartották a tökéletes élet kulcsának. *De a kutatásunk azt mutatta, hogy azok szerepelnek a legjobban, azok jutnak el legtovább, akik képesek a családjukra, a barátaikra támaszkodni.*

A lehetőségek végtelenek: A képernyő előtt töltött időt ezentúl inkább emberekkel tölteni. Egy kapcsolat felfrissítésére valami újat együtt csinálni. Esetleg felkeresni egy családtagot, akivel évek óta nem beszéltünk, hiszen ezek a gyakori családi viszályok iszonyatosan sokba kerülnek azoknak, akik képtelenek megbocsátásra.

Egy **Mark Twain** idézettel szeretném befejezni, amit élete végén írt: *Az élet olyan rövid, hogy nincs benne idő a veszekedésre, bocsánatkérésre, megbánásra, számonkérésre. Csak a szeretetre van idő, és ha szabad így kifejeznem: csak egy pillanat van rá.*"

Osvát Erzsébet: Télkergető

Fuss, te tél!
Fuss, te tél!
Jön a Tavasz, utolér.
Jön óriás
sereggel,
hóolvasztó meleggel,
eső dobol

hátadon,
a Nap sem lesz pártodon.
Hányszor mondjam,
tűnj el gyorsan,
szépszerivel, míg lehet.
Mert ha vársz - hát jaj neked!

Zelk Zoltán: Hóvirág

Tél eleje, tél közepe:
havas a hegyek teteje,
sehol egy árva virág -
zúzmarás a fán az ág.

Ám télután egy reggelen,
csoda történik a hegyen:

kibújik a hóvirág,
s megrezzen a fán az ág.

Öröm rezzen ágról ágra:
itt a tavasz nemsokára,
kizöldülnek mind a fák -
Isten hozott, hóvirág!

Kányádi Sándor: Február hónapja

Február hónapja
azért olyan kurta,
fogyatéknán már a
kolbász meg a hurka.

Márpedig a télnek,
azt mindenki tudja,
nemcsak kívül, bévül
is kell a jó bunda.

Addig tart tehát, míg
akad a padláson,
minek jó étvággal
a nyakára hágjon.

De ha már se gömböc,
se kolbász, se hurka,
február hónapja
magát összehúzza.

Mintsem hogy tengődjék
spenóton, salátán,
inkább egy-két nappal
hamarabb odébbáll.

Felül az utolsó
ródlira, számkóra,
nehogy még a hó is
kifogyjon alóla.

Téli madáretetés...

Ügyeljünk arra, hogy a madarak gyorsan megszokják és számítanak az etetőhelyek táplálékínálatára, ezért ha váratlanul abba hagyjuk az eleség pótlását, nehéz helyzetbe hozzuk a hozzánk csalogatott madarakat. Az etetőre járó kistestű madarak számára -

10 Celsius fok alatti hőmérsékleten a túlélés gyakran arról szól, tartalékaik csak arra elegendőek, hogy át tudják vészelni a fagyos éjszakát. Ha másnap nem tudnak eleget táplálkozni az alig 5-6 órányi nappali periódusban, például azért, mert nem töltöttük fel az etetőt, könnyen elpusztulhatnak a következő hideg éjszakán.

Mivel etessünk?

A téli etetőn alkalmazható madáreleségek három nagy csoportba sorolhatók: növényi magvak és ezek keverékei, állati zsiradék és alma, melyeket együtt érdemes alkalmazni.

Olajos magvak:

A legfontosabb téli madáreleség a nem sózott, nem pirított, magas olajtartalmú fekete (ipari) napraforgó. A szotyiba érdemes apró szemű magvakat: kölest, muhart stb. keverni, a legegyszerűbb, ha az állatkereskedésekben, barkácsáruház-láncokban kapható pinty és hullámos papagáj magkeveréket vásárolunk.

Állati zsiradék:

Az olajos magvakhoz hasonlóan fontos téli etetőanyag az állati zsiradék: a nem sós vagy kifőzött szalonna, a faggyú, illetve a ma már szinte bármely élelmiszerbolt állateledel kínálatában szereplő cinkegolyó. Legalább ilyen jó, ha lágysajtot is kiteszünk valamilyen vízszintes felületre, akár az etető sík tetejére, mert ezt is nagyon szeretik a madarak, különösen a vörösbegyek.

Gyümölcs:

Elsősorban almával etessük a madarakat! Az almát felerősíthetjük a bokrok és a fák ágcsomkjaira, de néhány szemet a talajra is tehetünk, így a madarak hóeséskor és azt követően is hozzáférhetnek. Az almát gyakorlatilag minden lágylevő, tehát rovarokat (is) fogyasztó madár kedveli.

Mivel ne etessünk?

Soha ne adjunk az énekesmadaraknak az etetőben kenyeret, kenyérmorzsát, mert ez több napig, hétig is itt elfogyasztatlanul maradhat és ezalatt erjedésnek indulva gyomor- és bélgyulladás, akár a madarak pusztulását okozhatja. Ugyanakkor a friss, azonnal elfogyasztott kenyérmorzsa nem árt.

Nagyon egyszerűen készíthetünk madáretetőt! Kenjünk egy vastagabb papírgurigára faggyút, állati zsiradékot és hempergessük meg magvakban. A gurigát tegyük erősebb faágakra, de kötözőt használva fel is akaszthatjuk, bár instabil, ez nem különösebben zavarja a madarakat.

Farsang...

A farsang vízkeresztől a húsvétvasárnapot megelőző 40 napos böjt kezdetéig, azaz húshagyókeddig vagy hamvazószerdáig tart. Ez minden évben a vidámság, a mulatozás, a felvonulások és jelmezbálok ideje, a hagyományok szerint ezzel az ünneppel igyekszünk elűzni a hosszú telet, és felkészülni a kikeletre.

Utolsó három napja „a farsang farka” a fékevesztett öröm és mulatozás ideje volt. Ez a vidám tavaszelőző ünnepség a nagyböjttel ér véget.

Sajnos, az idei farsangban az álarcot még mindig a maszk jeleníti meg. De reménykedjünk, ahogy a hó elolvad és eljön a virágzás ideje, eljön számunkra, ha megérünk rá, a Covidtól való szabadulás ideje is.

Az idei farsangi verset Mária Franciska **Miasszonyunkról Nevezett Kalocsai** Iskolanővér találta, aki 73 éve tett szerzetesi fogadalmat.

A kis verset Krizosztoma nővér írta valamikor a múlt században. Csacsi nógató a címe, mivel Szent Ferenc Szamár testvérnek nevezte a testünket.

Csacsi nógató

Csalogasd a Csacsit a kegyelem útján,
ha meg akar állni földhöz tapadt gyatrán.
Magasabbra hágni tudod, nehéz neki,
szeretne megállni, bogáncsot legelni.
Gyere csak Csacsikám nem való ez neked,
tisztá istállóban jászolnál a helyed.

Lép egyet a Csacsi, aztán megáll újra,
tövises és meredek az életszentség útja.
Úgy-e testvér, milyen jó is lenne,
hogyha hamarjában galambszárnyad nőne.
Galambszárnyú Csacsi igen furcsa látvány
ha Isten nem adott rád, mért vágyakoznál.

Repülni ne akarj, tőled csak azt várja,
hogy lépésben haladj az égi pajtába.
Ott lesz ám az élet, meglásd Csacsi pajtás:
gyémántos vályúból gyöngyharmat itatás.
Addig föl a fejjel, nincs már messze, talán
Csak egy kicsit lépj még előre Csacsikám.

Családban élni

A következő néhány sor nemcsak bölcs, hanem valós és így tanulságos is. A Család értékéről szól. Kevés csodálatosabb dolog van a világon, mint egy szép, nagy, egyre terebélyesedő, mégis együvé tartozó Család. Tagjai önállóan élik a maguk sokszor küzdelmes életét, de tudnak egymásról, kapcsolatban vannak. Ha valamelyik kis egységben baj támad, a hír végig szalad. Azonnal riadót fújnak, kezdődik a mentőakció.

S ahogy egyikük mondta: „Tök szuper élőben látni, ahogy az önálló családok pillanatok alatt összekapaszkodva szociális védőhálóná válnak, és elkapják, megtartják, és újra fellendítik azt, aki lezuhanni készül!„ P.M.

Kis Hajnal: Öcsi (történet a facebook-ról)

Már nagyon vártam a postást. Vártam, mint mindennap. 1961 tele volt, s én hétfőtől szombat délutánig Bélapátfalván, a gyógyszertárban dolgoztam. Családom, 13 unokatestvérem és a barátaim Egerben éltek. Úgy ellensúlyoztam az egyedüllétet, hogy harminc emberrel leveleztem.

Amint nézelődtem, egyszer csak a szemközti közértből egy kisgyermeket dobtak ki a nagy hóba. Gallérjánál fogva penderítették ki. Nagyot huppant. Nem volt rajta se kabát, se sál, se sapka, csak egy mackónadrág és egy gombos bársony felsőrész.

Ekkor a patikával szemközti házból kilépett az ott lakó fiatalasszony. Két kislánya a szánkón ült. Kihúzta őket a kocsiútra, és visszament bezárni a kaput. A mackónadrágos kisfiú odaóvakodott, és vágyakozva nézte a szánkót, megfogta a földön fekvő zsineget, noha a rajta ülő két gyermek miatt mozdítani sem tudta. A két kislányt az időjárásnak megfelelően, szépen felöltöztették, még a szájukat is bekötötték sállal. A fiatalasszony meglátta ezt a jelenetet, odarohant a szánkóhoz, és a kisfiút kétszer úgy pofon csapta, hogy az beesett az árokba.

Kiléptem a gyógyszertár ajtaján, hogy végére járjak, ki ez a kis emberke, kinek ártott és mivel, hogy így bánnak vele. Szólítottam: – Öcsi, öcsike gyere ide! – Lassan, araszolva jött felém, én meg egyre csak biztattam. Időbe telt, amíg végül fagyos kis kezét megfogva bevittem a patikába. Leültem a sarokban lévő háromlábú székre, és beszélni kezdtem hozzá. – Hogy hívnak? Fázol? Kérsz teát? Éhes vagy? – kérdezgettem. Ő semmire sem válaszolt, csak nézett rám a csodálatos barna, riadt őzikeszemével. Falubeli munkatársaim azt mondták, nem tud beszélni, és nem is ért meg semmit, egyetlen szót mond csak: „Bubu”. Ezért a helyiek Bubunak hívják őt.

A gyermek ott kucorgott a sarokban, én meg beszéltem hozzá, miközben a patikai teendőimet végeztem. Jöttek betegek, akik megerősítették: sajnos ez a gyermek teljesen értelem nélküli. Figyeltem őt, és beszéltem hozzá

szüntelenül. Amikor a takarítónő meghozta az ebédemet, őt is odahívtam, és megkérdeztem: – Öcsike, kérsz egy kis levest? – Rám nézett és megszólalt: – Lehet. – Kettéosztottuk a levest, és jóízűen megette. Szépen, önállóan. Aztán a grízes tésztát is. Kanállal és kézzel.

Délután négy órakor zártam a patikát, és nehéz szívvel váltam meg Öcsikétől. Hogyan lehetséges ez: kitesznek az utcára egy ilyen kicsi, hároméves-forma gyermeket, és egész nap nem keresi senki? Hétfőtől szombatig a patika ügyeletes szobájában laktam, amelyet egy nénitől kibérelt házrészben alakítottak ki. A házínénitől aznap megtudtam, hogy a kisfiú szülei pékek, alkoholisták, továbbá, hogy van egy testvére is.

Másnap, amikor nyitottam és felhúztam a rolót, Öcsi ott állt a hideg, havas lépcsőn. Kékre fagyva, dideregve. Meghatódtam, leültem hát, és beszéltem hozzá. Amikor nem voltak a patikában, meséltem neki, mint hajdan nagyapám nekem. Fejből, ami eszembe jutott. Figyelt, és láttam, hogy érti, de szólni nem szólt semmit. Közben a hiányzó gombot felvarrtam kis felsőruhájára. Bátorítón megsimogattam kócos haját.

Ezután minden nap így zajlott. Nyitástól zárásig együtt voltunk. Mindenkinek elmondtam, hogy értelmes a gyerek, és mindent ért, csak senki nem foglalkozott eddig vele.

Két hét múlva beköszöntött karácsony ünnepe. Vettem Öcsikének egy lendkerekes tűzoltóautót, ami sivítva szirénázott, és rohant végig a patikán. Elkezdett játszani vele, és a sivítást hallva a két kezét a fülére szorítva megszólalt: – Megbojondujok! – Ezt ismételte egész nap.

A munkatársaimhoz fordultam: – Ugye, hogy tud beszélni?

Később otthonról hoztam meséskönyveket, és mindennap azokból olvastam neki. Jóval később megtanítottam neki az órát. Gyorsan tanult! Még később bekötöttem a fejét a kendőmmel, felírtam egy cédulára, hogy mit hozzon a boltból, adtam neki pénzt is. Ez a bolt nem a szemközti volt, hanem a távolabbi, és Öcsi mindent készségesen lebonyolított. Minden sikeres akciója után kapott egy forintot. Ezt beraktuk egy dobozba, perselyként leragasztottuk. Mondtam neki, hogyha majd a pénz összegyűlik, elviszem az Operába, és megnézzük a Diótörőt, amelyet addig már sokszor elmeséltem neki.

Egyszer egy vasárnapról hétfőre virradó éjszaka nagyon hideg volt, ráadásul egész éjszaka havazott. A vonat, amellyel Egerből Bélapátfalvára utaztam vissza, elakadt, és valamikor fél 12 körül értem a faluba. Az én Öcsim ott várt az állomáson a szokásos öltözékében. A vas lámpaoszlopot fogta, a kis keze hozzá volt fagyva a vashoz. Alig bírtam leszedni róla. Leheltem, fújkáltam, a kezemmel melengtettem. A szája teljesen el volt kékülve. Akkor éreztem először, hogy ez a gyermek valami különleges módon szeret engem. Az állomás körülbelül egy kilométerre volt a patikától. Útközben hol az egyik, hol a másik kezét melengtettem. Én is fáztam, és a patikában is hideg volt. Nem is tudom, hogy vészeltük át ezt a napot.

Egy másik alkalommal – már a következő télen – Öcsi beszakadt a közeli tóba. Aznap nem jött. Azt hittem, beteg. Majd úgy tíz óra tájban megérkezett. A ruha tetőtől talpig csontkeményre fagyott rajta, és hajszájai úgy meredtek az égnek, mint a sündisznó tüskéi.

– Mi történt veled? – kérdeztem.

– Beszakadtam – válaszolta. Akkoriban már ő is többet beszélt. Odakint mínusz 10 fokot mutatott a hőmérő. Hárman gyorsan levetkőztettük. Jól betakargattuk, melenggettük. Törülközővel dörzsöltem a testét, szárítottam a fejét. A ruháit a kályha köré terítettük ki. Biztos voltam benne, hogy agyhártya vagy tüdőgyulladást kap. De nem! Délután felvette a száraz ruháit és hazament. A szülei nem is tudták, mi történt vele. Még csak náthás sem lett! Határtalanul edzett kisfiú volt. Nem kényeztette el az élet, sem a családja. Az édesanyja akkoriban át-átjött, és megkérdezte, nincs-e terhemre Sanyika. Akkor tudtam meg a nevét, de én soha nem hívtam Sanyikának, ő csak Öcsi maradt. Máig is Öcsi, pedig már elmúlt ötven.

Egyik nap véres fejjel állított be az én „fiam”. A homlokán csorgott a vér, bele a szemébe. Nagyon sírt. – Mi történt már megint veled, Öcsikém?

– Föllökött a kecske. – Nem engedte, hogy elvigyük az orvoshoz. Csak a „dóccelésznéni” nyúlhatott hozzá. Én bevettem minden tudásomat, de nagyon szétnyílt a seb a szemöldöke fölött. Amikor el tudtam állítani a vérzést, leragasztottam a sebet. Napközben többször átütött a vér, és cserélni kellett a kötést, de Öcsi nem sírt, biztonságban érezte magát, szerinte minden rendben volt. Tényleg rendbe jött – ez is. Nem gyulladt be, nem fertőződött el. Néhány nap múlva levettük a kötést.

Öcsi közben iskolás lett! Mindennap együtt írtuk a leckét, olvastunk és számoltunk. Én jártam a szülői értekezletekre is. Amikor a perselyben összegyűlt a pénz, elvittem a Diótörőre, egy délelőtti előadásra az Operába. Öcsi szájtátva nézett már akkor is, amikor beléptünk a hatalmas épületbe, és meglátta a belsejét. Nem győzte csodálni az óriási csillárt, amely fokozatosan veszített fényéből az előadás kezdetén. Végig szótlánul figyelt, nem kérdezett semmit, hiszen a meséjét már évek óta ismerte.

Újra elkezdtünk pénzt gyűjteni a dobozban. Az újabb ígéretem az volt, hogy együtt megnézzük a János vitézt. De erre már nem került sor! 1965 decemberében férjhez mentem, Budapestre költöztem, ott is dolgoztam. De a kettőnk kapcsolata nem szakadt meg, Budapesten is meglátogatott a keresztanyjával. Amikor Laci fiam megszületett, gyakran volt nálam, dajkálta, szerette őt. Az általános iskola elvégzése után három szakmát is kitanult. Pék-, cukrász-, szakácsoklevelet kapott. Amikor letöltötte a katonaidejét, megnősült. Néhány évet az NDK-ban dolgozott, és alkalmanként csomagokat küldött nekem. Családommal együtt ott voltam a lakodalmán. Szép kislánya született, aki ma már tizenkilenc éves.

Tavaly, amikor Öcsi családotstul nálam járt karácsonyt köszönteni, végigsimítottam a forradást a szeme fölött. – Öcsikém, ez már örökké megmarad?

– Örökre... – felelte ő.

Öcsi ma is szakács, máig tartjuk a kapcsolatot. Állítja, hogy az igazi édesanya én vagyok. És ő is olyan nekem, mintha édes gyermekem lenne! Milyen furcsa, hogy elszaladtak az évtizedek! Olyan, mintha ma lett volna, mikor megláttam a havas árokban.

Emlékezés...

Megragadott a fenti történet, mert úgy látszik, az Élet többször szerez ilyen meglepetéseket, boldoggá téve a szeretetet kérőket, s tán még inkább a szeretetet adókat... Lehet, hogy egyszer én is elmesélem a történetemet két ilyen „Öcsivel”, akik művésés betegek voltak, s engem választottak egy időre, míg ebben a világban éltek, anyjuknak.... (P.M.)

Fekete István: A Mars

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a csillagok nem érdekelnek, és nem döbbsentem meg sokszor a fényévek időtlen mértékességén. És nem mondanék igazat akkor sem, ha tagadnám, hogy sejtelmes éjszakában nem hullott rám a titokzatos messzeségek üzenete, és nem zsugorodtam szinte semmivé a végtelenség megfoghatatlan ténye alatt.

Be kell vallanom azt is, hogy nehéz óráimban és a kétségek bajváró fenyegetőzése közben sokszor menekültem csillagászati könyvekhez, amelyekben a holnap egymillió év múlva kezdődik, s az egész elmúlt emberi történelem emberfeletti tragédiáival és ragyogásával csak töredék másodperce az elmúlt időszaknak, s ilyenkor – megnyugodtam. Ha ezt a pár ezer esztendő kibírtuk, most már mi baj lehet? Tegnap még a barlangi ősök verekedtek a tűzért, holnap pedig másfél kiló atommal fűtik Budapestet – egy évig. És világítják is. Természetesen az atomóra leolvasója is csak évenként jön, atomhajtású luxusautón, és szilveszter délelőttjén nyújtja be az egy évre járó 47 forint 52 filléres atomszámlát poharazás közben.

Mondom: ezek a csillagászati könyvek mindig megnyugtattak, hogy semmi vagyok, és a semmivel nem történhetik semmi.

Kár, hogy az időtlenség injekciói egyáltalában nem hatottak időtlenül, és másnap mégis csak el kellett menni fogat húzatni, vagy valamelyik beteg gyermekem láza csak nem ment harminckilenc alá. Ilyenkor aztán nagyon is éreztem, hogy valaki vagyok, akinek aggodalmai vagy reményei túlszállnak időkön és csillagokon.

Egyszóval, a csillagok bizony érdekelnek, s ha egyedül vagyok, szeretem is őket, hiszen személyes ismerőseim is vannak köztük, akik emlékeztetnek vidám estékre, szomorú éjszakákra, utakra és emberekre, akik már elmúltak, akiknek leszakadt a csillaguk.

Igen, ha egyedül vagyok, mert társaságban nem lehet a csillagokkal beszélgetni, annak pedig elmúlt már az ideje, hogy – kéz a kézben – valakivel kettesben nézzem a csillogó égi csodákat.

Személyes csillagbarátaim – természetesen – nem azok közül valók, amelyeket mindenki ismer. A csillagsztárok nem érdekelnek jobban, mint egy utcafelirat, ámbár emlékszem egy éjszakára, amikor a Göncölért fél életem odaadtam volna, mert attól tartottam, az egészséget oda kell adnom, ha nem látom meg időben a nevezetes szekeret.

A havason csavarogtam akkor, s ha rám esteledett, elég volt a Göncöl két hátsó kereke, hogy pontosan hazataláljak. Egyszer azonban nagyon elhúzódott a vadászat, és olyan köd szakadt arra a vad világra, hogy – bár sejtettem az irányt – nem mertem elindulni. Azon a tájon mély szakadékok voltak, és egy megcsúszás végzetes és végleges lehetett volna. Gyufám elázott, tüzet sem rakhattam, hát szétrúgtam a havat egy fenyő alatt, és vártam, hogy meglássam a csillagokat. Nem mondhatom azt, hogy „nyugodtan” vártam. Nagyon hideg kezdett lenni, és valahol messze farkas vonított...

Nem volt sötét, mert később felkelt a hold is, de a köd csak jött, jött, és furcsa szellemalakok integettek belőle elmenőben:

– Mi az, fiúka, csizmaszárba szállt a bátorság...?

Ilyeneket mondtak, de csak a csizmában tévedtek, mert bakancsban voltam. A ködben néha nyílások is jöttek, ilyenkor majd a gyomrom esett ki, de a következő pillanatban már újabb ködalakok henteregtek elő, ködházak, ködállatok és ködemberek.

– Majd reggel megnézzünk még – vigyorogtak –, ha ugyan a farkasok hagynak belőled valamit.

Ilyen kellemes jóslatok közt ültem vagy három-négy órát, amikor – végre – szorongó szívem ujjongva megdobbant, mert kapu támadt a hamuszín kavargásban, és megtaláltam a csillagokat... Megláttam a Göncölt, és éppen csak csókot nem hintettem feléje...

Általában azonban – amint már mondtam – nem ezek a közcsillagok a barátaim, hanem a kis ismeretlenek, amelyeket számon tartok, s amelyekkel összepislogok magányos sétáim közben, mintha közös titkunk lenne. És talán van is...

De nem kell félni, a csillagok is tudják, mi a gyónási titok.

Nem tagadom azonban, hogy a jövevények is érdekelnek, a vándorok, melyek ijesztő híreket hoznak, aztán eltűnnek, és majd csak az unokák szemével látjuk újra őket. Ezek az üstökösök, amelyek közül az előkelőbbek uszályt hordoznak vagy kardot villogtatnak, jelezve, hogy háború van készülóban. Ezekről félek is, ámbár ők nem tehetnek róla, hogy jeleiket mire magyarázzák az emberek.

A Halley-üstökös például csúnyán becsapott annak idején, de aztán kiderült, hogy nem is ő volt a riadalom oka.

Abban az időben a nagyapáméknál laktam, és a világ vége egészen közelinek látszott. A Rózsa utca többsége mindenestre elkerülhetetlennek

tartotta az összeütközést, s a templomba járók száma örvendetesen gyarapodott. Mindenesetre esténként nagyapám kiküldött a kihúzható messzelátójával:

– Nézd meg, fiam, feljött-e már az üstökös.

És aztán, hosszas célozgatás után, megtaláltam a jövevényt Pap bácsiék kéménye mellett, uszályostól, mindenestől, és mehettem jelenteni, hogy az üstökös előállt.

Eleinte veszélytelennek látszott ez a Halley, míg egyszer különösen vörösödni kezdett a környéke, mintha a farkától meggyulladt volna az egész égbolt. Kicsit borzongva jelentettem tehát, hogy alighanem itt a világ vége. És mivel dadogtam egy kicsit, nagyapámék sietve követtek, és döbbsentem álltak meg az ajtóban.

– Úristen! Dermedten álltunk, és vártuk az ítéletnap harsonákat, amelyek meg is szólaltak, bár nagyon hasonlítottak a helybeli tűzoltóság trombitájához.

Tűz volt az utcánk végén.

Nagyapám megkönnyebbülten sóhajtott. – Látod, milyen szamár vagy, már ezt sem lehet rád bízni.

Azóta bizonyos gyanakvással olvasok közeledő üstökösökről és közeledő egyéb csillagokról is.

Itt van például ez a Mars. Fogja magát, és pár száz millió kilométerrel közelebb jön hozzánk. Aki még közelebb akarja látni, felmehet a csillagvizsgálóba, és szeptember hetedikén megtekintheti ezt a baljós égitestet.

– Nevezetes nap - mondja a feleségem –, nem megyünk fel megnézni?

– Nem! Dolgom van. De Maga megnézheti.

– Egyedül...? Ezen a napon? Tudja, hogy milyen nap ez?

– Persze, hogy tudom. Péntek, hetedike, a kassai vértanúk napja.

– És a születésem napja... rebegi nőm, s én úgy érzem, mintha az egész Mars rám szakadt volna.

Mire ezek a sorok megjelennek, már túl leszünk a Marson is meg a születésnapon is. A Mars – megnyugtatóan – csak tizenöt év múlva jön újra, de a születésnap bizony évenként, azonban ez nem jelenti egyúttal az évek számának gyarapodását is. Amikor megházasodtam, kilenc év volt köztünk, most a tizenötödiknél tartunk.

Azt hiszem, mégiscsak felmegyünk a csillagászokhoz, s amíg nőm a Marsot nézi, én kivallatom őket erről a furcsa matematikáról, bár lehetséges, hogy a csillagokkal sokkal, de sokkal könnyebb boldogulni. (1956.)

Eric Célérier: Egy csoda minden nap

"Egy földművesnek kiskutyái voltak, és el akarta adni őket. Készített egy feliratot, hogy négy kiskutya eladó, és kiszögezte az udvara melletti póznára. Miközben az utolsó szeget verte be, felfigyelt, hogy valaki húzogatta a nadrágját...

Egy kisleány látott maga előtt, aki így szólt hozzá: „Bácsi kérem, szeretném megvenni az egyik kiskutyáját!”

A földműves letörölte a verejtéket a tarkójáról, és így felelt: „Fajtiszták a kiskutyák szülei, sokba kerülnek ám!”

A kisleány lesütötte a szemét egy pillanatra, aztán meg benyúlt a zsebébe olyan mélyre, amilyen mélyre csak tudott, kivett belőle egy marék pénzért, majd a földműves felé nyújtotta. „Harminckilenc euróm van. Elég-e egy kiskutyáért?”

„Persze”- mondta a földműves, és füttyentett egyet: „Lábhoz, Hercegnő!” Hercegnő kibújt a kutyaólból, és lefutott a lejtőn gazdája felé. Négy pici szőrpamacs ott futott a nyomában.

A kisleány odasimult a drótkerítéshez. Sugárzott a szeme az örömtől. Alig érték oda a kiskutyák a kerítéshez, amikor a kisleány mocorgásra lett még figyelmes a kutyaólból.

Lassacskán előbukkant még egy kicsi pamacs, sokkal kisebb, mint a másikkal. Csak úgy csúszott le a lejtőn, aztán kissé ügyetlenül sántikált a többi kutya felé, a tőle telhető legjobban igyekezett, hogy utolérje őket...

A kisleány a kis bicebóca kutyára mutatott: „Azt akarom.” A földműves odatérdepelt a kisleány mellé, és így szólt hozzá: „Fiacskám, ne azt a kutyust válaszd, sose fog majd tudni futkározni és játszani veled, mint a másikkal.”

A kisleány arrébb ment a kerítéstől, lehajolt és nekiállt, hogy feltúrja a nadrágját. Acélsín volt a lábszára mindkét oldalán, amelyet e külön célra készített cipőhöz erősítettek...

Így szólt a kisleány a földművesre nézve: „Látja bácsi, én magam se futok valami jól, és a kutyusnak szüksége lesz majd valakire, aki megéri őt.”

Könnybe lábadt szemekkel hajolt le a földműves, hogy felvegye a kiskutyát. Gyengéden tartotta kézben, majd odanyújtotta a kisleánynak.

A kisleány megkérdezte tőle: „Mennyibe kerül?”

Ezt felelte a földműves: „Semennyibe. A szeretetnek nincs ára.”

A világ zsúfolásig van olyanokkal, akiknek szükségük van valakire, aki megéri őket.

Magyar feltalálók egy csoportban

Kovács Pista fogott egy golyóstollat (*Bíró László, 1931*), felírta, hogy "Találékony magyarok", majd egy mágnessel feltette a hűtőgépre (*Szilárd Leó 1929*),

Kiment megnézni a villanyórát. (*Bláthy Ottó*), miután belendítette az Eötvös-ingát (*Eötvös Loránd*). Szomorúan látta, hogy nagyon sokat fogyaszt a transzformátor. (*Déri Miksa, Bláthy Ottó Titusz és Zipernowsky Károly*)

Sokat eszik ez a fránya villanymozdony. (*Kandó Kálmán*). Úgy döntött, hogy lecseréli egy neutron spin echo -meghajtására (*Mezei Ferenc 1942*).

Utána zajtalanul gyúló foszforos gyufával (*Irinyi János 1836*) rágyújtott egy cigarettára, közben CD-t hallgatott, nézegette a hologramos matricát a borítón (*Gábor Dénes, 1947*), majd bekapott egy C-vitamint (*Szent-Györgyi Albert 1931*). Eszébe jutott egy barátja, telefonált egyet a vezetékes telefonjáról (*Puskás Tivadar 1878*).

Még volt egy kis ideje, ezért játszott egy kicsit a sakk-automatájával (*Kempelen Farkas*) és a komputerén (*Neumann János 1944*),

Elmélázott, hogy melyik rendszert használja, végül a Basic mellett döntött (*Kemény János 1964*), és Excel táblázatba rendezte tennivalóit (*Simonyi Károly 1974*).

Megnézett egy 3D-s filmet, egy 3D-s szemüveggel (*Rátai Dániel 2010*)

Majd feltett egy bakelitlemezt a hagyományos lemezzátszójára (*Goldmark Károly 1948*), és bekapcsolta a tv-t is (*Mihály Dénes, 1919*).

Látva, hogy éppen New Yorkot mutatják be, megörült, hogy színes tv-je van (*Goldmark Károly, 1948*).

Nagyon tetszett neki a város, elsősorban a Central Park (*Asbóth Sándor, ő készítette a város rendezési tervét is*). Még megnézett egy tudományos filmet az űrkutatásról, elcsodálkozott a hold-autón (*Pávlics Ferenc kb. 1960*), majd még indulás előtt megpróbálta kirakni a Rubik- kockát (*Rubik Ernő 1976*).

Majd elindult sétálni, és mivel a közeljövőben autót kívánt vásárolni, autókat nézegetett.

Magához vette automata fényképezőgépét (*Mihályi József 1938*), dilemmázott kicsit, hogy a régebbi típusú kontaktlencséjét (*Dallos József 1928*) vagy lágy anyagú kontaktlencséjét (*Győrffy István 1959*) használja-e?

Az első kocsi, ami megtetszett, egy Ford T-modell volt (*Galamb József 1908*), aztán talált egy dízelmotoros BMW-t (*Ansits Ferenc 1983*), és megnézett magának egy Chevroletet is, amelynek automata sebességváltója volt (*Bíró László 1932*).

Még felmerült egy VW- Bogár is a speciális dizájnya miatt (*Berényi Béla, 1925*). Ez annyira tetszett neki, hogy ennek még a karburátorát is megvizsgálta (*Csonka János 1893*).

De hamar rájött, hogy marad neki a bicikli, hazamenve meg is nézte a pincében, hogy rendben van-e, főleg a dinamója (*Jedlik Ányos 1861*), majd ámultan nézte a szomszéd ház tetejére leszálló helikoptert (*Asbóth Oszkár 1928*).

Ezt a tényt azon melegében elmesélte Pulitzer- díjas (*Pulitzer József 1917*) újságíró barátjának, akivel egy múzeumban találkozott, ahol éppen bemutatták a fényáteresztő üvegbeton feltalálásnak fázisait (*Losonczy Áron, 2001*) - magát a betont nem tudták megnézni, mivel annak jogi hercehurcáit 13 év alatt nem sikerült befejezni.

Mikor végre hazaért, már sötét volt, felkapcsolta kriptontöltésű lámpáját (*Bródy Imre 1930*), megivott egy pohár szódát (*Jedlik Ányos*), és mivel megfájdult a feje, bevett egy Kalmopyrint (*Richter Gedeon 1912*).

Az egész nap fáradozásait kipihenendő, visszatért a bakelit lemezhez, és feltette a Kodály-módszer vívmányait világszerte elterjesztő (*Kodály Zoltán 1929*) Psalmus Hungaricust.

Örült annak is, hogy van wifi (*Kásler Éva Hedvig*), és hogy tudja mozgatni a karját, mely születése közben megsérült, ám speciális módszerrel rendbe lehetett tenni (*Dévény Anna*).

A fiatalember és az angyal

Él egy régi történet egy fiataleberről, akinél hogy, hogy nem, de egy éjjel megjelent egy angyal és csodálatos dolgokról mesélt neki, amelyek az életben várnak rá. Minden lehetőség adott lesz számára, hogy hatalmas vagyonra tegyen majd szert, a társadalom megbecsült tagja lehessen, és egy gyönyörű nőt vegyen feleségül.

Emberünk egész életében várta, hogy az ígért csodálatos dolgok valóra váljanak, de nem történt semmi és végül egyedül és szegényen halt meg. Amikor a Mennysors ország kapujához ért, meglátta az angyalt, aki sok-sok évvel ezelőtt meglátogatta álmában, és felelősségre vonta:

– Te hatalmas vagyont ígértél nekem, társadalmi rangot és gyönyörű feleséget. Egész életemben vártam, de nem történt semmi.

– Én neked nem ígértem ezt – válaszolt az angyal. – Én ezeknek a dolgoknak a lehetőségét ígértem neked, de te elmulasztottál élni ezekkel a lehetőségekkel.

Az ember megdöbbsent.

– El sem tudom képzelni, miről beszélsz! – mondta.

– Emlékszel, egyszer volt egy ötleted, de te féltél, hogy nem sikerül, ezért nem tettél semmit? – kérdezte az angyal.

Az ember bólintott.

– Mivel te visszautasítottad a megvalósítást, az ötletet néhány év múlva egy másik embernek adták, aki nem ijedt meg a nehézségektől, és ha visszaemlékszel, akkor ez az ember az egyik leggazdagabb ember lett a környéken.

– És arra emlékszel-e, – folytatta az angyal – volt egy eset, amikor a várost óriási pusztítás érte, sok ház romba dőlt, sok ezer ember nem tudott

szabadulni a romok alól. Neked lehetőség lett volna segíteni a bajbajutottakon és a túlélőket kimenteni, de te féltél, hogy ha elmész otthonról, akkor betörnek hozzád és kirabolják a házat. Ezért nem mentél el segíteni a hívó szóra, hanem otthon maradtál.

Az ember szégyenkezve bólított.

– Ez egy hatalmas lehetőség volt, hogy száz és száz ember életét megmentsd, a város összes életben maradt lakója tisztelt volna téged. – mondta az angyal.

– És emlékszel arra az asszonyra, arra a fekete hajú nőre, aki neked annyira tetszett? Nem hasonlított egyik nőre sem, akikkel korábban, vagy későbbi életedben találkoztál, de azt gondoltad, hogy sose menne férjhez egy olyan emberhez, mint te, féltél, hogy elutasít, és elmentél mellette.

Az ember újra bólított, de már sírt.

– Igen barátom, – mondta az angyal – ő a feleséged lett volna, vele sok gyermeket neveltetek volna, vele igazán boldogságban éltél volna egész életedben.

Hasonló lehetőségek mindenki életében adódnak, de gyakran, ehhez a történetbeli emberhez hasonlóan, megengedjük, hogy a félelem felülkerekedjen rajtunk, és megakadályoz bennünket, hogy éljünk a lehetőségekkel.

Így nem megyünk oda másokhoz, mert félünk az elutasítástól, vagy nem beszélünk az érzéseinkről, mert félünk, hogy kinevetnek bennünket, és nem bízunk rá magunkat más emberre, mert félünk a fájdalomtól, ha elveszítjük.

De még nincs veszve semmi! Mi még életben vagyunk! Elkezdhetjük kihasználni az előttünk álló lehetőségeket. Elkezdhetünk keresni, teremteni lehetőségeket saját magunk számára!

(Bölcs történetek, szepi.hu)

Ladányi Mihály: Téli dal

A dűlön szürke csorda: szuszog, gőzöl a köd,
szarvuk pár jegenye, meredten, mozdulatlan.
Akárha fejőszéken, egy fatuskón ülök.
Hát Istenem-uram, megint magam maradtam.

A ködöt őrizem, terelem a szelet,
este Holdat gyűjtök, s még megannyi a dolgom.
De végzem szótlanul, ami rám méretett,
lépem a földeket, a folyókat akózom.

De Istenem-uram, adj már meggyfavirágot,
gombát és gólyahírt az árokpart fűvébe,
adjál egy szeretőt, gyújtsál szemébe lángot,
hogy bírjam bírhatatlan kegyelmed még pár évre.

Radnóti Miklós: Február

Újra lebeg, majd letelepszik a földre,
végül elolvad a hó:
csordul, utat váj.
Megvillan a nap. Megvillan az ég.
Megvillan a nap, hunyorint.
S íme fehér hangján
rábéget a nyáj odakint,
tollát rázza felé s cserren már a veréb.

Sipos Gyula: Varjak télen

Szállnak a varjak.
Külön-külön és mégis egy gomolyban.
Mi a törvénye ennek a csapatnak?
A rendjük hol van?

Az egyik szél-dombokon szárnyal,
lomhán evez egy öreg,
mintha nem tartozna számadással
senkinek.

Körül kerítés, traktor, rendező
szigorú elv, megművelt határ.
Nincs szabad mező,
csak szabad madár.

Rendetlen rend ez. Megfoghatatlan.
Szállnak a varjak.
Nincs parancsszó az ilyen csapatban,
nincs V-alakzat.

Szétszórod őket? Egybekering.
Bölcsőbb törvényű ez a sereg.
Együtt repül s külön maga mind.

És túlél mindeneiket.

Azt kívánom...

Azt kívánom, hogy legyen erőd akkor is szeretni, amikor úgy érzed, csak Te adsz.

Hogy legyen erőd akkor is mosolyogni, amikor úgy érzed, a fogad törik belé.

Hogy akkor is kitarts, amikor nincs kedved.

Hogy ne zavarjon, ha nagyok a problémáid, hiszen erős vagy és elbírod őket.

Mert ha erős vagy, felemelhetsz embereket, ezáltal Te magad még jobban megerősödsz.

Kívánom, hogy legyen erőd félretenni a büszkeséged, ha annak a Valakinek szüksége van rád.

S kívánom, hogy legyen erőd megmondani Neki, mit érzel, mert tudom, hogy ez a legnehezebb, őszintén kimondani.

Kívánok Neked Türelmet!

Hogy meg tudj hallgatni másokat, s hogy meg tudj bocsátani annak, aki nem tud Neked.

Hogy fáradtan is tudj szeretettel és megértően beszélni azzal, akinek szüksége van rá.

Kívánok Neked Bölcsességet!

Hogy tudj különbséget tenni, mikor kaptad azért az akadályt, hogy megküzdj vele, és mikor azért, hogy kikerüld és más utat válassz.

Hogy felismerd a mindennapok szépségét, és ne tragédiák döbentsenek rá.

Hogy meglásd a szeretteid fontosságát és szükségességét az életedben.

Hisz minden idegesítő tulajdonságuk Téged épít, akár mint rossz, akár mint jó példa.

Bölcsességet, hogy ne akarj tökéletes lenni, csak törekedj a legjobbra.

Hiszen soha nem leszünk tökéletesek, maximum frusztráljuk magunkat a gondolattal. Ellenben a legjobbra törekvés újabb és újabb sikereket, majd célokat eredményez, s ez maga a haladás.

Hogy az aprólékos sziszifuszi hétköznapiakban lásd a holnapok nagyságát, és a nagy célok építőköveit.

Végül kívánok Neked egy apró mosolyt magunkon, hiszen ha mindezt meg tudnánk tenni, akkor már rég az Angyalok soraiba tartoznánk, és valaki olyanokra vigyáznánk, mint mi magunk.

Ám kívánom Neked, hogy megtapasztald: a Teremtés attól válik tökéletessé, hogy ismertek a hibáink és számolnak a tökéletlenségünkkel.

S nem utolsó sorban, kívánom, hogy azokkal tölthesd ezt az évet, akik szeretnek, és magadba szívd ezt a Boldogságot! (anonim az internetről)

Moldova György: Lefelé a lejtőn

Egy még fiatalos, a gondokban megszőkülött ötvenhét éves asszony meséli:

– Mikor nyugdíjba mentem, úgy éreztem, kinyílt előttem a világ. Se kutyám, se macskám, csak magammal kellett foglalkoznom, megvalósítottam életem két nagy vágyát: vettem egy piros kalapot és megtanultam síelni. A piros kalapot aztán elraktam a szekrény mélyére, mert a barátnőim „hamiskártyásnak” kezdtek becézni, tudniillik hogy tökre pirosat teszek, de a síelés fokozatosan a szenvedélyemmé vált.

A Normafa laposabb lejtőin kezdtem, a trénerem eleinte nem sokat várt tőlem, azt ajánlotta, hogy vegyek néhány erős edzést, és hagyjam abba, de én kitartottam, egyre meredekebb lejtőkre is kimerészkedtem, végül tavaly úgy döntöttem, hogy kimegyek Ausztriába, és megpróbálkozom a nagy alpesi pályákkal. Befizettem egy kilencnapos tiroli útra, és vettem kéz alatt egy csodálatos egybeszabott kék síoverált, csupa zseb, csupa cipzár, térdben párnázva, bokában raffolva, mit mondjak, gyönyörű darab volt. És este – mert azért nem akartam túl sok szemtanút, ott álltam a tubenthali pályán. Istenem, én, Kovács Valéria a Népszínház utcából, hátsó udvar, csigalépcső, vettem egy mély lélegzetet, aztán elindultam. Az első szakasz simán ment, a nagy meredek előtt egy kis pihenőrészen megálltam egyet lihegni. De nemcsak lihegni kellett, hanem egyebet is, úgy látszik, felfázhattam, mivel a dolog igen sürgősnek látszott, már nem tudtam volna visszamenni a szállásunkra, körülnéztem és nem láttam senkit, lekuporodtam. Egy baj volt, a szuper overálomat nem lehetett szétkapcsolni, csak egyben húzhattam le, a pulóvert a nyakamba, így válltól bokáig teljes natúr szépségemben mutatkoztam. Egyszerűen lekuporodtam és a költővel szólva a munka éppen dandárjában volt, mikor legnagyobb megdöbbenésemre a síléc megindult alattam – úgy látszik, rosszul vágtam le a hóekehelyzetet. Először csak szép lassan csúsztam, aztán felgyorsultam és kísérteties sebességgel vágtattam lefelé a meredek lejtőn. Ha nem akartam kitörni a nyakam, fel kellett állnom és felvennem a szabályszerű testtartást, a pulóverem a nyakamban, a bugyi, az overál a bokámon. Mit mondjak, voltam már boldogabb is, végig azt hajtogattam magamban:

– Istenem, ha túlélem, adok ezer forintot az új Nemzeti Színházra.

Végül megcéloztam egy bokrot, a bokor már nem tudott kitérni, kifiramítottam a csuklóm, de az ép kezemmel végre fel tudtam húzni a bugyimat. A hegyi mentők értem jöttek, és lekísértek az elsősegélyhelyre. A bőrkanapén egy öregfiú feküdt ideiglenes kötéssel a törött lábán, síléce roncsaival akkor gyújtottak be a kályhába. Míg az orvosra vártunk, beszélgetésbe elegyedtünk.

– Ön szintén kezdő, uram?

– Én, nagyságos asszonyom? Negyven éve síelek. Alsó-Ausztria többszörös lesiklóbajnoka vagyok és most először sérültem meg.

– Mi történt?

– Ez maga volt a pokol, asszonyom. Siklok lefelé a pályán a magam nyugodt ritmusában, mikor mögülem felbukkan egy boszorkány, a pulóverje a nyakában, az overálja a bokáján, egyébként teljesen meztelen, még a vakbél-operációjának a helye is látszott, egyébről nem is beszélve. Üvöltve, teljes sebességgel elvágatott mellett, annyira megdöbbsentem, hogy nekimentem egy fának. De csak kerüljön a kezembe ez a boszorkány. Ön is az ő áldozata volt, asszonyom?

– Én is – mondtam, és eltöprengtem, hogy mennyi levonással adnák vissza a nyolcnapi üdülési díjat.

Kálnoky László: Hó

A síkon mintha szellem
járna, fehér köpenyben
mezítláb surranó.
Hull szélben imbolyogva
az égi dunyha tolla,
a hó, a hó, a hó.

Föltekintünk az égre,
s hull, nem tudjuk, mivégre,
a hó, a hó, a hó.
Kit takar el a felhő?

Ha tőle üzenet jó,
értelme túl fakó.

Fúr-farag fenn a holt ács,
a fénylő nyírfaforgács
műhelyéből való.
Téli tájképre festve,
mozdulatlan pereg le
a hó, a hó, a hó.

Háztetőn s csatatéren
szétterül gyolcsfehéren
a hó, a hó, a hó.

Földben maradt magokra,
elfelejtett halottra
boruló takaró.

Hol jár az elvonult had?
Vastag gyapotba fullad
a ködbe lőtt golyó;
a lelkiismeretben
fehérlő füstje lebben,
a hó, a hó, a hó.

Az égi zenekarban
túl halk, de tiszta dallam
a hó, a hó, a hó;
felhők közt menekül fenn
s nem cseng már a fülünkben,
oly gyorsan elhaló.

Lágy szél fúj nemsokára.
A télidő halála
szívet szorongató.
Születve és kimúlva,
fogyó időnk tanúja
a hó, a hó, a hó.

Weöres Sándor: A medve töprengése

Jön a tavasz, megy a tél,
barna medve üldögél:
-Kibújás, vagy bebújás?
Ez a gondom óriás!

Ha kibújok, vacogok,
ha bebújok, hortyogok:
ha kibújok, jót eszem,
ha bebújok, éhezem.

Barlangból kinézzek-e?
fák közt szétfürkészek-e
lesz-e málna, odu-méz?
ez a kérdés de nehéz!

V I C C O L D A L

Mennyi borralalót szokott kapni? - kérdezi az ember a pizzafutártól.

- Nem tudom, ez az első fuvarom. Egyetemista vagyok, csak besegítek a nyáron. De a többiek azt mondták, maga elég fukar egy alak. Örülhetek, ha húsz forintot kapok magától.

A hapsi bedühödik.

- Micsoda? Na, itt van még ötszáz forint, és mondja meg nekik is, mennyit kapott! Egyébként mit tanul az egyetemen?

- Alkalmazott pszichológiát.

Egy olcsó szállodában panaszkodik a vendég:

- A szobámban két egér kergetőzik!

- Mit akar ennyi pénzért? Bikaviadalt?

Angliában egy csavargó bekopog a "GYÖRGY ÉS A SÁRKÁNY" nevű fogadóba.

Egy nő nyit ajtót, akitől megkérdi:

- Nem adna valami ennivalót?

- Nem!! - mondja a nő és becsapja az ajtót.

A férfi ismét bekopog, s mikor újra meglátja a nőt, azt kérdi:

- Nem beszélhetnék most inkább Györggyel?

A csónakkölcsönző tulajdonosa elkiáltja magát a vízparton:

- Kilences csónak, lejárt a félóra, jöjjön ki!

Megszólal a segédje:- De nekünk csak 8 csónakunk van.

- Ajaj! Hatos csónak, csak nincs valami baj?

Riporter kérdezi az agg milliomost, hogy hogyan gazdagodott meg.

- Mikor 20 éves voltam, a legnagyobb gazdasági válság közepén, az utolsó dolláromon almákat vettem. Kifényesíttem mindet, és két dollárért eladtam őket. Másnap a két dolláron megint almákat vettem.

- És ezt addig csinálta, amíg milliomos nem lett?

- Nem, csak három napig. Aztán a feleségem apja meghalt, és ránk hagyott kétmillió dollárt.

- Nagyobb összeget szeretnék kapni készpénzben.

- Láthatnám az igazolványát?

- Nem elég ez a revolver?

A rendőr dicsekszik a kollégájának:

- Látod, milyen okos vagyok? A fiam kapott egy puzzle játékot, rá volt írva, hogy 4-5 év alatt, de én kiraktam 3 hónap alatt!

Habsburg Ottót megkérdezi a sportriporter:

- Kinek szurkol a ma esti osztrák-magyar mérkőzésen?
- Miért? Kivel játszunk?

Egy újjgazdag orosz elmegy a fogorvoshoz. Az megnézi a fogakat, majd megszólal:

- Önnek gyönyörű aranyfogai, és tömései vannak, mit csináljak velük?
- Hogy-hogy mit, egy riasztót szereljen be!

- Szomszéd, használhatnám a fűnyíróját?
- Hát Persze!! Csak ne vigye ki a kertemből...

A fiatalember először vacsorázik a menyasszonya szüleinél. Étkezés után így szól leendő anyósához:

- Köszönöm ezt a fantasztikus vacsorát, rég ettem ilyen jót!

Megszólal erre a menyasszony kisöccse:

- Mi is...

Újdonsült férj a menyasszonynak:

- Akkor is szeretnél, ha az apám nem hagyta volna rám ezt a nagy vagyont?
- Jaj, te csacsi! Csak nem gondolod, hogy érdekel, ki hagyta rád a pénzt?

- Apu, ki volt az a bácsi, akit a villamoson megöleltél?

- Nem tudom, fiam, de mindjárt megnézem a tárcáját, biztosan van benne igazolvány.

Amikor Pistike meglátta, hogy az apukája megcsókolja a szomszédasszonyt, azonnal eldöntötte, milyen színű biciklit fog kapni.

Kisfiú simogatja édesanyja gömbölyödő pocakját.

Az anyuka megkérdezi:

- Kisfiam minek örülnél jobban, ha a Jézuska kisfiú vagy kislány testvért hozna ajándékba?

Mire a gyerek:

- Hát, Anya, ha választhatok, akkor inkább egy biciklit szeretnék!

A túlsúlyos feleség hasát behúzza áll a mérlegen. A férje gúnyosan odaszól

- Drágám, szerintem nem sokat segít a súlyodon, ha behúzod a hasad!

Mire a feleség:

- De így legalább látom a mérlegen a számokat!

Már egy éve, hogy egy szomorú napon elvesztettem a feleségemet. Sose felejttem el azt a pókerpartit.

Brit tudósok megállapították, hogy a természet igazságos: Aki vak, az jobban hall. Aki süket, az jobban lát. Akinek rövidebb az egyik lába, annak hosszabb a másik.

Brit tudósok megállapították, hogy bárki képes egy levegővétellel élete végéig a víz alatt maradni.

A semmi az olyasvalami, ami azért van, mert nincs.

AKCIÓ!

30.000 Ft befizetése után a családot előtt tartóztatunk le, majd 4 nap után engedünk el.

Az árban benne van a kemping- és horgászfelszerelés, váltóruha, kaja, sör, rendőrjelmez, és felmatricázott autó kék fénnel.

Az öregedés legbiztosabb jele, amikor lehajolsz megkötni a cipőfűződet, és eltűnődsz, vajon mit intézhetnél még el ott, ha már úgyis lent vagy.

Hihetnek-e annak az orvosnőnek, akinek a férje temetkezési vállalkozó?

A legismertebb orosz termékek a vodka és a Matroska. Mindkettő ugyanazon az elven alapszik. Kibontasz egyet, aztán még egyet, majd még egyet...

Szóltam a főnökömnek, ha nem ad fizetésemelést, megmondom a többieknek, hogy adott.

Nem dicsekedni akarok, csak a tényt közlöm, hogy nekem és Bill Gatesnek összesen 115 milliárd dollárunk és 32354 forintunk van.

Gyerekkoromban, ha lementem a tóra fürödni, anyám mindig azt mondta: Ha belefulladász, haza se gyere, mert agyonütlek!

A fiam megkérdezte, mi az, hogy adó. Ekkor megettem a csokija 47,5 %-át. Most sír. Azt hiszem, megértette.

Mondjál valamit, ami rövid és velős.

- Lábszárcsont.

- Hogy mondják kínaiul azt, hogy „eredeti”?

- Sehogy. Nincs rá szavuk.

Annyira megrémített a vírus, hogy kidobtam mindent, ami kínai. Most itt állok meztelenül egy üres lakásban.